

[Hanne Budtz.]

er noget, man ved hvad er, det er til at tage og føle på.

Den danske befolknings reaktion imod denne praksis grundes naturligvis på, at vi efterhånden er kommet — eller troede at være kommet — så vidt i bedømmelsen af en hustrus betydning, at hendes indsats ikke alene er af umåelig etisk værdi, [men også af stor økonomisk værdi. For dem, der har kendskab til lovgivningen, står domspraksis som en tilsidesættelse af de lovbestemmelser, jeg har citeret, navnlig § 2 i ægteskabsloven, som netop efter min mening tydeliggør, at hustruen opfylder sin forsørgerpligt ved at arbejde i hjemmet. Jeg synes, at advokat Ansgar Sørensen i Stubbekøbing har formuleret sin påstand så tydeligt, som man kan ønske sig, idet han siger:

„Under hensyn til, at ægtefæller nu principielt er ligestillede med hensyn til forsørgelsespligt, såvel offentligtretligt som privatretligt, og at en hustrus arbejde i dag i hjemmet er af den allerstørste betydning for den fælles økonomi og lige så vigtig som mandens indsats på andre områder, påstås der tillagt ægtefællen en erstatning for tab af forsørger og godtgørelse for den ved dødsfaldet forvoldte forstyrrelse af stilling og forhold, skønsmæssigt ansat til 10 000 kr.“

Det oplyses, at den pågældende hustru

„ikke i de seneste år har haft arbejde for fremmede, men alene har passet det fælles hjem og børnene, forestået syning og vask af familiens tøj i normalt omfang, og uden at der hertil har været krævet anden arbejdskraft.“

Det er jo ikke alene den nu citerede dom fra Stubbekøbing, som der er således; der er mange andre domme, og jeg vil gerne nævne, at højesteret i 1958 afsagde en dom, der gav erstatning, men udelukkende fordi hustruen havde deltaget aktivt i driften af ægtefællernes husmandsbrug og selv havde haft indtægt uden for hjemmet. Her blev erstatningen til manden fastsat til 10 000 kr.

Navnlig vil jeg gerne nævne vestre landsrets dom af 1959. Grundlaget for denne er Viborg kriminalrets dom af 1958. Det fremgår heraf, at den trafikdræbte hustru alene og uden fremmed hjælp passede ægtefæl-

lernes hjem, syede alt tøj til sig selv og datteren. I denne underrettsdom siges det, at da hun ikke havde særlige indtægter, hvormed hun bidrog til familiens forsørgelse, kunne der ikke gives erstatning, hvorimod vestre landsrets dom bemærkede, at hun var forsørger for datteren, og gav datteren en erstatning for tab af forsørger. Jeg vil dog gerne fremhæve, at der var en af de tre dommere i vestre landsret, der afgav dissens.

Praksis viser altså, at hustruen betragtes som forsørger over for børnene, men ikke over for ægtefællen, og derfor drejer spørgsmålet til den højtærede minister sig alene om hustruens stilling, om de gældende bestemmelser i loven her er tilstrækkeligt tydelige, eller om der i modsat fald måtte være behov for ændring, eventuelt gennem den kommission, der nu arbejder med en ajourføring af ægteskabslovens bestemmelser.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Hvis jeg skal indskrænke mig til direkte at besvare det spørgsmål, som det ærede medlem har stillet, kan jeg gøre det meget kort. Loven om ægteskabets retsvirkninger og navnlig denne lovs § 2, som det ærede medlem citerede, giver ganske klart udtryk for det hovedprincip, at hustruens arbejde i hjemmet er en af de måder, hvorpå hun kan yde sit bidrag til familiens underhold eller, om man vil, forsørgelse. Den indsats, som hustruen herved yder, er, som det ærede medlem også var inde på, af ægteskabslovgivningen stillet på lige fod med det, som manden yder i kraft af den indtægt, han skaffer gennem sit erhverv.

Det er jo imidlertid rigtigt, at dette synspunkt i hvert fald endnu ikke helt er slået igennem, når spørgsmålet er, om en enke-mand bør have erstatning for tab af forsørger, når hustruen dør under sådanne omstændigheder, at der er grundlag for at pålægge erstatning. Det ærede medlem nævnte, at man ikke her umiddelbart kan anvende ægteskabslovgivningens regler, men derimod den almindelige regel om erstatning for tab af forsørger i § 15, stk. 2, i ikrafttrædelsesloven til straffeloven. I visse tilfælde bliver der tale om særregler, som f. eks. færdselslovens § 65, stk. 4. Disse be-